

## Nr 75.

Af herr **Kronlund**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående ändrade bestämmelser rörande sådan försäljning af vin och öl, som afses i 15 § i förordningen angående försäljning af vin och öl.

Enligt gällande lag äga de, som tillverka maltdrycker, d. v. s. bryggerierna, rätt att utan någon som helst ansökan inom planlagdt område i stad idka försäljning af öl genom kringföring.

De städer, som icke äga några bryggerier, undgå emellertid icke att på ofvannämnda sätt blifva öfversvämmade af maltdrycker, enär i dylika städer vanligtvis finnas ölnederlag, upprättade af bryggerier från närgränsande orter.

Sålunda fanns det i staden Tidaholm under år 1910 icke mindre än tre ölnederlag, under det att icke något bryggeri existerade i staden.

Rätten att sålunda i stad försälja öl ej allenast från i staden beläget bryggeri utan äfven från nederlag, upprättadt af andra orters bryggerier, inverkar i hög grad menligt för nykterhetssträfvandena inom ett samhälle, då såväl Konungens befallningshafvande som de kommunala myndigheterna med afseende därå icke kunna något bestämma.

Trots allt hvad nykterhetsvännerna åtgjort inom staden Tidaholm för att minska och försvåra åtgången af malt- och spritdrycker — under 1910 har sålunda ölutskänkning endast ägt rum från stadshotellet därstädes — har likväl ölkonsumtionen inom staden under nämnda år just till följd af dessa ölnederlag varit ganska betydlig. Enligt meddelande från åtskilliga stadsfullmäktige i staden har endast från ett enda ölnederlag omsättningen under hvardera af sommarmånaderna uppgått till cirka sju- å åtta hundra kronor. Då de andra båda ölnederlagen hafva fullt lika goda affärslägen för sina nederlag i staden, finns det ingen anledning att tro, att deras omsättningssiffra varit mindre, hvadan omsättning från de trenne

ölnederlagen alltså under sommarmånaderna uppgått till omkring tvåtusen kronor per månad, ett betydande belopp, nedlagdt på rusdrycker inom ett samhälle, bestående hufvudsakligen af mindre bemedlade.

Denna slags ölförsäljning har för öfrigt gifvit anledning till åtskilliga oordningar och obehag; sålunda har det ej varit ovanligt att se personer samlade i stallar och uthus, där förtärande betydande kvantiteter öl från nederlagen.

För detta år ha tvenne af dessa nederlag indragits i Tidaholm, men endast mot det att tvenne ölutskänkningsrättigheter fått af nederlagens innehafvare inrättas i staden.

I tillvaron af dylika ölnederlag, som utan något slags tillstånd få inom stadssamhällena upprättas, och från hvilka pågår en obegränsad ölförsäljning, synes mig förefinnas en lucka i lagstiftningen, hvilken lucka i hög grad gör nykterhetsverksamheten inom månget stadssamhälle illusorisk. Denna lucka synes mig därför af lagstiftaren böra fyllas.

Ett fullständigt förbud mot kringförandet och försäljning af öl i städerna liksom på landet vore naturligtvis det effektivaste medlet, men torde väl stöta på allt för stort motstånd för att kunna med utsikt om framgång föreslås.

Däremot kan man med skäl ifrågasätta, huruvida icke åtminstone rättigheten att idka försäljning genom kringföring af öl från nederlag, upprättadt i annan kommun än den där bryggeriet vore beläget, borde beviljas i samma ordning som i 13 § af kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af vin och öl är stadgad för tillåtelse att försälja öl till afhämtning.

Därigenom skulle man åtminstone få någon damm mot ett stadssamhälles öfversvämning af maltdrycker från främmande orter.

På grund af hvad jag här ofvan anfört får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till ändring i ofvan åberopade kungl. förordning i syfte att rättighet att idka försäljning genom kringföring af öl från nederlag, upprättadt i annan kommun än där bryggeriet, som inrättat nederlaget, är beläget, endast må utöfvas i samma ordning som § 13 i ofta nämnda kungl. förordning stadgar angående rätt att försälja öl till afhämtning.

Stockholm den 18 januari 1911.

G. Kronlund.